

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 29 września 2022 r.

DIH-3.707.89.2022.AB

DECYZJA DIH - III/104/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.) oraz art. 56 ust. 1 pkt 10c, art. 56 ust. 1 pkt 12 lit a) i lit b) oraz art. 57 pkt 4) ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114, z późn. zm.) w związku z art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 3 czerwca 2022 r. (sygnatura: D/PI.UH.8361.27.2022), na mocy której przedsiębiorcy „SA MARKET” Sp. z o.o. z siedzibą w Pile, wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za naruszenie art. 42 oraz art. 40a ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114, z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyla zaskarżoną decyzję w całości i orzeka co do istoty sprawy

w ten sposób, że na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c, art. 56 ust. 1 pkt 12 lit a) i lit b) oraz art. 57 pkt 4) ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wymierza przedsiębiorcy „SA MARKET” Sp. z o.o. z siedzibą w Pile, karę pieniężną w wysokości **1 600 zł** (słownie: jeden tysiąc sześćset złotych):

- 1) w związku z niewypełnieniem obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tj. niepobieraniem opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego;
- 2) w związku z niewykonaniem obowiązków, o których mowa w art. 42 pkt 1 i 2 ww. ustawy, przez to, że prowadząc jednostkę handlu detalicznego i sprzedając produkty w opakowaniach, nie przekazywał użytkownikom tych produktów, co najmniej przez wywieszenie w miejscu sprzedaży, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:
 - dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu, odpadów opakowaniowych,
 - właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi.

Uzasadnienie

W dniach 29 marca - 4 kwietnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanym dalej: „Wielkopolskim WIH” albo „organem pierwszej instancji”) przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy (...), zwanego dalej: „przedsiębiorcą”, „stroną postępowania” albo „stroną”.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej, jak również na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, zgodnie z którego treścią zawiadomienia nie stosuje się w zakresie obejmującym zakup produktów lub usług sprawdzających rzetelność usługi.

W ramach postępowania kontrolnego inspektorzy sprawdzali przestrzeganie art. 40a, art. 41 oraz 42 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o gospodarce opakowaniami”, w zakresie m.in. przestrzegania obowiązku informowania konsumentów o postępowaniu z odpadami opakowaniowymi produktów, czy pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Ponadto sprawdzono rzetelność obsługi konsumentów poprzez dokonanie dwóch oddzielnych zakupów kontrolnych.

Inspektorzy w toku kontroli sprawdzili obowiązek pobierania opłaty recyklingowej przez kontrolowaną spółkę w oparciu o przepis art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami, który stanowi, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Powyższe zweryfikowano dokonując zakupu kontrolnego. W tym celu inspektorzy zapakowali do oferowanej torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów (typu „zrywka”) towar posiadający już własne opakowanie, tym samym użyto jej niezgodnie z ustawową definicją bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego, przez co nie podlegała ona zwolnieniu z opłaty recyklingowej. Podczas weryfikacji paragonu fiskalnego za dokonany ww. zakup kontrolny ustalono, że nie została naliczona opłata recyklingowa.

Powyższe dało podstawę do stwierdzenia, że kontrolowany przedsiębiorca oferował konsumentom torby z tworzywa sztucznego nie pobierając opłaty recyklingowej wymaganej art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami.

W toku kontroli inspektorzy dokonali również sprawdzenia udostępniania przez przedsiębiorcę informacji wymaganych art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, zgodnie z którym przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, przekazuje użytkownikom tych produktów informację o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu, odpadów opakowaniowych,
- właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
- znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach,

co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

Inspektorzy w wyniku podjętych działań stwierdzili, że przedsiębiorca prowadząc jednostkę handlu detalicznego i sprzedając produkty w opakowaniach, nie przekazywał użytkownikom tych produktów, informacji o dostępnych systemach zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, tym samym nie dopełnił obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 42 pkt 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami.

W toku kontroli inspektorzy ustalili również, że w miejscu sprzedaży, tj. w punkcie informacyjnym sklepu, spółka umieściła informacje na temat oznaczeń stosowanych na opakowaniach z tworzyw sztucznych i metali oraz oznaczeń opakowań ekologicznych - znaki ekologiczne.

W oświadczeniu z 29 marca 2022 r. kontrolowany poinformował, że w trakcie czynności kasowania kasjerka nie pobrała opłaty w związku z domniemaniem, iż zrywka należy do klienta. Ponadto stwierdziła, że torebka typu „zrywka” w ich sklepie przeznaczona jest do produktów świeżych typu pieczywo, warzywa, owoce i w związku z tym klient ma do nich nieograniczony dostęp na specjalnych stojakach lub w wyznaczonych miejscach. Natomiast po skasowaniu innych produktów niż wyżej wskazane, ze względu na grzeczność wobec klienta kasjer nie pyta skąd klient ma siatkę typu „zrywka”. Jednocześnie przedsiębiorca zobowiązał się niezwłocznie do pobierania opłaty recyklingowej za tzw. „zrywkę” w sytuacji, gdy w siatce nie będą się znajdować produkty tzw. świeże i wymagające opakowania.

W e-mailu z 1 kwietnia 2022 r. przesyłanym do Delegatury Inspekcji Handlowej w Pile, kierownik sklepu oświadczyła, że torby z tworzywa sztucznego typu „zrywka” oferowane w sklepie do pakowania żywności sprzedawanej luzem (np. warzyw i owoców) są torbami lekkimi o grubości materiału 10 mikronów (mikrometrów). Jednocześnie Pani kierownik zobowiązała się do uzupełnienia w miejscu widocznym dla klientów informacji wynikających z art. 42 pkt 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami. Na potwierdzenie ww. zobowiązania spółka przesała zdjęcia wywieszonych informacji.

Ustalenia kontroli zostały opisane w protokole kontroli z 4 kwietnia 2022 r. (nr akt kontroli: D/PI.UH.8361.27.2022).

Pismem z 8 kwietnia 2022 r. przedsiębiorca poinformował o uzupełnieniu brakujących informacji wymaganych art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, załączając fotografie potwierdzające wykonanie zobowiązania.

Pismem z 6 maja 2022 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c) w związku z naruszeniem przepisu 40a ust. 1 ww. ustawy, tj. uchybieniem obowiązkowi pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego oraz 56 ust. 1 pkt 12 lit. a oraz lit. b ustawy o gospodarce opakowaniami, w związku z niewidocznieniem informacji o dostępnych systemach zwrotu,

zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, wymaganych na podstawie art. 42 pkt 1 i 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), dalej jako „kpa”, strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji wypowiedzieć się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Przedsiębiorca w odpowiedzi na zawiadomienie z 19 czerwca 2022 r., powołując się na przepisy art. 8 pkt 15 lit. b stwierdził, m.in. że na kwalifikację konkretnej torby, jako torby bardzo lekkiej w rozumieniu ustawy nie ma wpływu faktyczny sposób skorzystania z tego opakowania przez konsumenta, ale jedynym kryterium pozwalającym na uznanie opakowania za bardzo lekką torbę jest sam fakt oferowania jej konsumentom ze względów higienicznych lub w celu zapakowania nieopakowanych produktów spożywczych. Powyższe zdaniem przedsiębiorcy wynika z treści przywołanej definicji, a nadto znajduje potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego. Ponadto zdaniem kontrolowanego właściciel sklepu nie jest w stanie monitorować na bieżąco poczynić każdego z klientów i weryfikowanie czy klient używa reklamówek zgodnie z ich przeznaczeniem. Zaliczenie danego rodzaju toreb do kategorii bardzo lekkich nie jest więc, zdaniem strony, uzależnione od sposobu użycia ich przez klientów, ale od pierwotnego celu, do którego były oferowane. Fakt zapakowania w zrywkę produktu będącego już w opakowaniu, zdaniem strony, wbrew twierdzeniu organu, nie wpływa na status tej „zrywki”, jako bardzo lekkiej torby. Tym samym w ocenie spółki brak obciążenia nabywającego ww. torbę opłatą, o której mowa w art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami, nie stanowiło naruszenia tej regulacji i było w pełni uzasadnione.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Wielkopolski WIIH, decyzją z 3 czerwca 2022 r. (sygn. akt D/PI.UH.8361.27.2022) wymierzył na podstawie art. 56 ust. 1 pkt. 10c oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a) - c) ustawy o gospodarce opakowaniami, oraz art. 104 § 1 kpa, przedsiębiorcy (...), karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) z tytułu nieprzestrzegania obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży, co stanowi naruszenie art. 42 ww. ustawy oraz z tytułu niepobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, stosownie do obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy. Decyzję doręczono stronie 7 czerwca 2022 r.

W dniu 26 czerwca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, odwołanie przedsiębiorcy (...), od ww. decyzji.

W odwołaniu strona postępowania wniosła o uchylenie ww. decyzji Wielkopolskiego WIIH w całości oraz o:

- 1) umorzenie postępowania w części dotyczącej nałożenia na spółkę administracyjnej kary pieniężnej z art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz art. 56 pkt 12 lit c ustawy o gospodarce opakowaniami w związku z jego bezprzedmiotowością,
- 2) orzeczenie co do istoty sprawy w części dotyczącej nałożenia na spółkę administracyjnej kary pieniężnej z art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a oraz b ustawy o odpadach opakowaniowych w ten sposób, że tutejszy organ odstąpi od nakładania na spółkę administracyjnej kary pieniężnej przewidzianej w ww. regulacji, a to wobec zaistnienia przesłanek określonych w art. 189f § 1 lit. a kpa.

Pismem z 6 lipca 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę (...) o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z 17 listopada 2016 r. (II SA/Rz 190/16), w ramach kontroli instancyjnej organ odwoławczy rozpoznaje sprawę niejako „od nowa” i może oczywiście oprzeć swoje ustalenia na ustaleniach poczynionych przez organ pierwszej instancji i przywołać je jedynie w swoim uzasadnieniu (LEX nr 2162495). Podkreślenia wymaga, że istota postępowania odwoławczego w procesie administracyjnym polega także na usuwaniu przez organ drugiej instancji nieprawidłowości dokonanych przez organ pierwszoinstancyjny w drodze m.in. uchylecia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy (patrz: art. 138 § 1 pkt 2 kpa). W omawianym przypadku nie jest konieczne zebranie nowych dowodów, gdyż stan faktyczny jest znany, tym samym Prezes UOKiK postanowił, stosownie do art. 138 § 1 pkt 2 kpa, uchylić zaskarżoną decyzję w całości i orzec co do istoty.

Zgodnie z art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami, do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców m.in. przepisów art. 40a oraz art. 42 ww. ustawy. Zgodnie z art. 40a, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego

przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Natomiast art. 42 dotyczy obowiązku uwidaczniania informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, przez podmiot prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, w zakresie:

- dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych;
- właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów,

co najmniej przez ich wywieszenie w miejscu sprzedaży.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, kto naruszył ww. obowiązek podlega administracyjnej karze pieniężnej, której wysokość, stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie wskazuje przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej, w związku z czym zastosowanie znajdują tu przepisy art. 189d zawarte w dziale IVA kpa dotyczącym administracyjnych kar pieniężnych, wskazujące przesłanki do ustalenia wysokości kary.

Kontrola przeprowadzona 29 marca 2022 r. w sklepie (...), należącym do przedsiębiorcy (...), dała podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, zgodnie z którym przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. a i c.

Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzeka o wymierzeniu przedsiębiorcy (...), kary pieniężnej w wysokości 1 600 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset złotych) w związku z:

- 1) niewypełnieniem obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. niepobieraniem opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego;**
- 2) niewykonaniem obowiązków, o których mowa w art. 42 pkt 1 i 2 ww. ustawy, przez to, że prowadząc jednostkę handlu detalicznego i sprzedając produkty w opakowaniach, nie przekazywał użytkownikom tych produktów, co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:**
 - **dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,**
 - **właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi.**

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnił, kryteria zawarte w art. 189d kpa.

Organ drugiej instancji uwzględnił wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia. W toku kontroli stwierdzono, że w należącym do strony sklepie prowadziła ona sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach. W przypadku spełnienia łącznie dwóch przesłanek tj. prowadzenia jednostki handlu detalicznego (lub hurtowego) oraz sprzedawania produktów w opakowaniach - istnieje obowiązek przekazywania użytkownikom tych produktów informacji wymaganych art. 42, tj. dotyczących dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów, co najmniej przez ich wywieszenie w miejscu sprzedaży. Nieprzekazanie dwóch z trzech informacji wymaganych tymi przepisami, pozbawia konsumenta informacji, jak prawidłowo postępować z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, co również ma bezpośredni związek z ochroną środowiska. Informacje wymagane przepisami art. 42, mają charakter praktyczny i edukacyjny, dzięki którym konsumenci uczą się, w jaki sposób mają postępować z odpadami i jak je segregować.

Organ drugiej instancji wskazuje również na stwierdzone w toku kontroli niewypełnienie obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. niepobieraniem opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Należy również wziąć pod uwagę, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę wskazanych w art. 40a ust. 1 opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży towarów lub produktów. Opłata recyklingowa stanowi element ogólnoeuropejskiej formy dbania o środowisko i w rezultacie również o zdrowie i życie ludzkie. Stanowi też istotny element edukacyjny dla konsumentów w zakresie ochrony środowiska. Ignorowanie obowiązku pobierania opłaty lub lekceważące podejście do jej pobrania narusza w efekcie również konstytucyjnie chronione dobra. Skutki fiskalne tej opłaty są jedynie elementem motywującym do rezygnacji z pobrania „zrywki”. Powyższe działanie powinno wpłynąć na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb z tworzywa sztucznego, zastosowanie mniej szkodliwych dla środowiska materiałów alternatywnych oraz w jeszcze większym stopniu zmianę nawyków konsumenckich, poprzez racjonalne używanie toreb z tworzywa sztucznego, zachęcanie do używania toreb wielokrotnego użytku, co w efekcie końcowym będzie miało wpływ na środowisko. Brak pobrania ww. opłaty, jak również niewywiązanie się z obowiązku informacyjnego, o którym mowa powyżej, wpływa negatywnie na realizację celów ustawy, dotyczących ochrony środowiska, a co za tym idzie zdrowia i interesu publicznego.

Nieprawidłowości dotyczące niespełniania wymagań w zakresie przestrzegania ustawy o gospodarce opakowaniami zostały stwierdzone przez Wielkopolskiego WIIH u kontrolowanego po raz pierwszy, jak również strona nie była wcześniej karana z tytułu naruszenia przepisów ww. ustawy.

Analizując stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa, organ stwierdza, iż wynika to z zaniedbania przedsiębiorcy. Przedsiębiorca prowadząc działalność gospodarczą musi dołożyć wszelkich

starań, aby działać zgodnie z obowiązującymi przepisami, czego przedsiębiorca w tym wypadku nie uczynił, a konsekwencją czego są stwierdzone nieprawidłowości.

Organ drugiej instancji uwzględnił również podjęte przez stronę dobrowolne działania, które wyeliminowały ujawnioną niezgodność z prawem w zakresie obowiązków informacyjnych, jak również pobierania opłaty recyklingowej.

Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie - udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej czy niepobierania opłaty wymaganej przepisami prawa opłaty recyklingowej jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, co w niniejsze sprawie Prezes UOKiK uczynił.

Jednocześnie należy wskazać, że przedsiębiorca (...), w złożonym do Prezesa UOKiK odwołaniu zarzucił, m.in.:

- naruszenie art. 8 pkt 15a lit. b oraz art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami, poprzez jego błędna interpretacje i przyjęcie, wbrew literalnej treści przepisu, że dla spełnienia ustawowej definicji „bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego” torba ta winna być wykorzystywana jako podstawowe opakowanie żywności luzem, nie zaś wyłącznie oferowana do tego celu, a w konsekwencji przyjęcie, że torba nabyta w toku kontroli Wielkopolskiego WIIH została użyta jako opakowanie dodatkowe, pomimo oferowania jej przez spółkę, jako podstawowe opakowanie żywności luzem - i tym samym uznanie, że nie spełnia ustawowej definicji „bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego”, wobec czego podlega opłacie recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami;
- art. 56 ust. 1 pkt 10c ww. ustawy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. nałożenie na spółkę administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie art. 40a ust. 1 ww. ustawy polegające na niepobraniu opłaty recyklingowej od bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego nabytej w toku kontroli Wielkopolskiego WIIH, podczas gdy w warunkach niniejszej sprawy nie doszło do takiego naruszenia, a tym samym zastosowano karę pomimo braku zaistnienia ustawowych przesłanek.

Odnosząc się do zawartych w odwołaniu zarzutów, w tym wymienionych powyżej, w pierwszej kolejności Prezes UOKiK wskazuje, że są one niezasadne i informuje, że zgodnie z art. 8 pkt 15a) ustawy o gospodarce opakowaniami przez torby na zakupy z tworzywa sztucznego - rozumie się torby na zakupy, z uchwytemi lub bez uchwyty, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się:

- a) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,
- b) bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności;
- c) pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.

Ponadto przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, zgodnie z art. 40a ww. ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. a i c (ust. 1). Jednocześnie opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego o której mowa w art. 8 pkt 15a lit. b (ust. 2).

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, administracyjnej karze pieniężnej, zwanej dalej „karą pieniężną”, podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 40a ust. 1 nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, której wysokość, stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy wynosi od 500 zł do 20 000 zł. Karę, o której mowa powyżej wymierza, w drodze decyzji właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

W toku prowadzonej kontroli inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili, iż kontrolowany przedsiębiorca oferował konsumentom torby z tworzywa sztucznego nie pobierając opłaty recyklingowej. Powyższe ustalenia zostały dokonane w oparciu o zakup kontrolny, który w sposób niedający wątpliwości wykazał, że ww. przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i nie pobrał opłaty recyklingowej za torbę, która nie spełniała ww. definicji bardzo lekkiej torby.

Prezes UOKiK jednocześnie wyjaśnia, że aby bardzo lekka torba na zakupy z tworzywa sztucznego nie podlegała opłacie recyklingowej, poza spełnieniem warunku grubości materiału, z którego została wykonana (poniżej 15 mikrometrów, a więc do 14 mikrometrów włącznie), równocześnie muszą zostać spełnione także przesłanki określające cel jej zastosowania tj.: wymagalność ze względów higienicznych, zastosowanie jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności (art. 8 pkt. 15a lit b ustawy o gospodarce opakowaniami). Oba te kryteria należy uwzględniać łącznie jako: opakowanie żywności sprzedawanej luzem, stosowane, poza względem praktycznym, także ze względów higienicznych. Jest to więc podstawowe opakowanie żywności, dokonane w sklepie. Opakowanie podstawowe należy rozumieć

jako pozostające w styczności z żywnością i nie stanowiące kolejnego opakowania. Zapakowanie przez konsumenta dokonującego zakupu w jednostce handlu detalicznego lub hurtowego w bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, towarów posiadających już własne opakowania (np. jak w przypadku pierwszego dokonanego zakupu kontrolnego:

ciastka, żelki, batony), powoduje konieczność pobrania od konsumenta przez przedsiębiorcę opłaty recyklingowej. Z uwagi na to, że reklamówki typu „zrywki”, jak każda inna torba służy do opakowania towarów, samo umieszczenie ww. toreb na dziale owocowo-warzywnym, nie uświadomi klientów, że w sytuacji gdy zostanie ona użyta dla innych celów niż wskazane w definicji zawartej w ustawie, przedsiębiorca będzie miał obowiązek pobrać od nich opłatę recyklingową. Organ drugiej instancji zgadza się z Wielkopolskim WIIH, że istotą tej opłaty jest m.in. takie oddziaływanie na decyzje konsumenta, aby stosował on bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, jedynie ze względów higienicznych lub podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności. To jednak na przedsiębiorcy spoczywa ciężar weryfikacji w jaki sposób konsument używa te torby i egzekwowania tym samym należnej od klienta opłaty recyklingowej, w związku z użyciem torby w innym celu niż wskazany powyżej. Przedsiębiorca powinien w taki sposób zorganizować sposób prowadzenia działalności (np. poprzez wywieszenie odpowiednich informacji o przeznaczeniu tych toreb i konieczności wniesienia opłaty recyklingowej w przypadku użycia ich niezgodnie z przeznaczeniem oraz zobowiązanie pracowników pracujących na kasach do naliczenia opłaty recyklingowej), żeby mógł wywiązywać się ze wszystkich obowiązków nałożonych na niego obowiązującymi przepisami.

Mając na uwadze powyższe organ drugiej instancji wskazuje, że pobrana przez kontrolujących torba z tworzywa sztucznego typu „zrywka” w celu zapakowania ww. zakupów, nie spełniała definicji bardzo lekkiej torby z zawartej w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami, gdyż zostało spełnione tylko jedno z dwóch kryteriów, tj. dotyczące grubości, w związku z czym nie podlegała zwolnieniu z pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę z tworzywa sztucznego.

Mając na uwadze powyższe, naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami jest w ocenie Prezesa UOKiK bezsporne i wyczerpujące przesłanki do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów art. 56 ust. 1 pkt 10c ww. ustawy, z uwagi na niepobieranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Inspektorzy w wyniku podjętych działań stwierdzili również, że przedsiębiorca prowadząc jednostkę handlu detalicznego i sprzedając produkty w opakowaniach, nie przekazywał użytkownikom tych produktów, informacji o dostępnych systemach zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, tym samym nie dopełnił obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 42 pkt 1 oraz pkt 2 ustawy o gospodarce opakowaniami. Brak uwidocznienia powyższych informacji, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a i b, powoduje konieczność nałożenia przez Wielkopolskiego WIIH administracyjnej kary pieniężnej.

Przedsiębiorca (...), w odwołaniu wskazuje na naruszenie przez organ pierwszej instancji przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 lit c ustawy o gospodarce opakowaniami, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie kary pomimo braku zaistnienia ustawowych przesłanek, tj. nałożenie na spółkę administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie art. 42

pkt 3 ww. ustawy, tj. braku udostępnienia na terenie sklepu informacji dotyczącej znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, podczas gdy nie doszło do takiego naruszenia, a postępowanie administracyjne nie było prowadzone w tym zakresie.

Prezes UOKiK po dokonaniu analizy zgromadzonych materiałów oraz obowiązujących przepisów uznał za zasadny powyższy zarzut, gdyż ustalenia kontroli nie wykazały naruszenia art. 42 pkt 3, a tym samym nie było podstaw do wydania decyzji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. c, co uczynił organ pierwszej instancji, a przez co w tej części skarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa.

Należy w tym miejscu wskazać, że ustalenia kontroli bezsprzecznie wykazały naruszenie przepisów art. 40a oraz art. 42 pkt 1 i 2, dając podstawę do wszczęcia postępowania na podstawie art. 56 ust. 1 pkt. 10c oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a oraz lit. b ustawy o gospodarce opakowaniami, co też Wielkopolski WIIH uczynił i pismem z 6 maja 2022 r. zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania. Ponadto organ drugiej instancji zaznacza, że postępowanie zostało wszczęte przez Wielkopolskiego WIIH, m.in. na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12 lit. a i lit. b w związku z niewydowodzeniem informacji wymaganych na podstawie art. 42 pkt 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami, z wyłączeniem art. 42 pkt 3.

Jednakże organ pierwszej instancji wydając skarżoną decyzję powołał się m.in na art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a - c ustawy o gospodarce opakowaniami, wskazując wprost zarówno w sentencji, jak i w uzasadnieniu decyzji, że strona nie wywiązywała się z obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 42 pkt 1-3 ustawy, albowiem nie uwidoczniała informacji tam wskazanych - co najmniej przez ich wywieszenie w miejscu sprzedaży. Powyższe nie jest zgodne ze stwierdzonym w toku kontroli stanem faktycznym opisanym w karcie 6 w protokole kontroli z 4 kwietnia 2022 r., gdzie znajduje się zapis, że w miejscu sprzedaży, tj. w punkcie informacyjnym sklepu, spółka umieściła informacje na temat oznaczeń stosowanych na opakowaniach z tworzyw sztucznych i metali oraz oznaczenia opakowań ekologicznych - znaki ekologiczne. Powyższe stanowi wypełnienie obowiązku informacyjnego zawartego w art. 42 pkt 3 ww. ustawy, a tym samym organ pierwszej instancji, nie miał podstaw do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. c.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 17 listopada 2016 r. (II SA/Rz 190/16) w ramach kontroli instancyjnej organ odwoławczy rozpoznaje sprawę niejako „od nowa” i może oczywiście oprzeć swoje ustalenia na ustaleniach poczynionych przez organ pierwszej instancji i przywołać je jedynie w swoim uzasadnieniu, jednakże w sytuacji, kiedy są one kwestionowane w odwołaniu, konieczne jest ponowne przeprowadzenie tych ustaleń i wskazanie dowodów, na których się one opierają (LEX nr 2162495). Tym samym na organie drugiej instancji spoczywa obowiązek ponownego rozpatrzenia całej sprawy, zaś obowiązek uzasadnienia całości rozstrzygnięcia wynika z treści art. 140 Kpa. Podkreślenia wymaga, że istota postępowania odwoławczego w procesie administracyjnym polega także na usuwaniu przez organ drugiej instancji nieprawidłowości dokonanych przez organ pierwszoinstancyjny w

drodze m.in. uchylenia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania pierwszej instancji (patrz: art. 138 § 1 pkt 2 Kpa). Obowiązki organu odwoławczego polegają, zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 7 sierpnia 2007 r. (VII SA/Wa 441/07, Legalis), na ponownym rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy. Oznacza to konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, a nie ograniczenie się jedynie do weryfikacji decyzji organu pierwszej instancji. Organ odwoławczy jest tak samo jak organ pierwszej instancji (stosownie do treści art. 140 Kpa) związany z art. 7, 77, 80, 107 § 3 kpa i ma obowiązek rozpoznać sprawę w oparciu o całokształt materiału dowodowego.

Obowiązująca zasada praworządności - wyrażona zarówno w art. 6 kpa jak i art. 7 Konstytucji RP - zobowiązuje organ władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach obowiązującego prawa oraz stania na straży praworządności. Oznacza to, że wszelkie czynności organów administracji publicznej muszą się mieścić w granicach prawa, a w przypadku gdy norma ustawowa dopuszcza pewien zakres samodzielności organu, to należy z niej korzystać tylko w granicach określonych przepisem prawa.

Mając na uwadze powyższe oraz obowiązujące zasady, Prezes UOKiK po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego i dokonaniu analizy zebranych materiałów dowodowych wskazuje, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolskiego WIIH daty podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca (...):

- 1) nie pobierał opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, wymaganej art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami;
- 2) prowadząc jednostkę handlu detalicznego i sprzedając produkty w opakowaniach, nie przekazywał użytkownikom tych produktów, informacji o:
 - dostępnych systemach zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
 - właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,

tym samym nie dopełnił obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 42 pkt 1 oraz pkt 2 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Powyższe daje podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz art. 56 ust 1 pkt 12 lit. a i lit. b ww. ustawy.

Z uwagi na błędne wskazanie w podstawie prawnej art. 56 ust 1 pkt 12 lit. c, na zastosowanie którego nie pozwala ustalony i zapisany w protokole kontroli stan faktyczny, należało uchylić decyzje i po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego orzec w niniejszej kwestii co do istoty, co niniejszą decyzją uczynił.

Analizując całokształt materiału zgromadzonego w sprawie Prezes UOKiK, nie znalazł w przedmiotowej sprawie podstaw do zastosowania art. 189f Kpa i odstąpienia od nałożenia kary. Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej

lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie strona nie wykonała obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży, określonego w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

W przedmiotowej sprawie strona nie naliczyła również opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Opłata recyklingowa stanowi element ogólnoeuropejskiej formy dbania o środowisko i w rezultacie również o zdrowie i życie ludzkie. Stanowi też istotny element edukacyjny dla konsumentów w zakresie ochrony środowiska. Ignorowanie obowiązku pobierania opłaty lub lekceważące podejście do jej pobrania narusza w efekcie również konstytucyjnie chronione dobra. Skutki fiskalne tej opłaty są jedynie elementem motywującym do rezygnacji z pobrania „zrywki”. Podobnie, jak Wielkopolski WIIH, organ drugiej instancji wskazuje, że jednym z głównych celów nałożenia na przedsiębiorców obowiązków zawartych w ustawie, jest wzmocnienie szeroko pojętej ochrony środowiska. Informacje wymagane przepisami art. 42, mają charakter praktyczny i edukacyjny, dzięki którym konsumenci uczą się, w jaki sposób mają postępować z odpadami i jak je segregować. Również, pobieranie opłaty recyklingowej od klientów, służy ochronie środowiska i powinno przyczynić się do racjonalnego używania toreb z tworzywa sztucznego, zachęcać do używania toreb wielokrotnego użytku, co w efekcie końcowym będzie miało wpływ na środowisko.

Niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego oraz brak dwóch z trzech informacji wymaganych przepisem art. 42 stanowi niedopełnienie ustawowych obowiązków wymaganych przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami, a tym samym wykazuje znaczny stopień ich naruszenia. Przepisy te zostały ustanowione w celu ochrony środowiska, będącego dobrem ogółu społeczeństwa, dlatego tak ważne jest przestrzeganie przepisów, które zostały nałożone przez ustawodawcę na przedsiębiorców.

Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona, zatem Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 42 pkt 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Stosownie do art. 58 ust. 2 i 4 ustawy o gospodarce opakowaniami, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

*z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/*

(...)